

FRANCK
THILLIEZ

1991

PRVNÍ PŘÍPAD
INSPEKTORA SHARKA

xyz

1991

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Franck Thilliez

1991 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

FRANCK
THILLIEZ

1991

xyz

Published originally under the title „1991“

© 2021 by Fleuve Editions, département d'Univers Poche, Paris

Translation © Dana Melanová, 2026

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7096-1

ISBN e-knihy 978-80-267-7097-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-7101-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-71029 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

„Zdá se, že tento detail vede
k obratu ještě méně představitelnému.“

Juan Tamariz, *Mnemonic*

„Publikum nevidí, jak mizí nějaký předmět, králík nebo dívka,
neboť ti ve skutečnosti zmizeli již dávno předtím,
než kouzelník začne předstírat,
že je nechá rozplynout ve vzduchu.
Publikum věnuje kouzelníkovi
největší pozornost v nepravou chvíli.“

Clayton Rawson, *The Great Merlini*,
„*Off the Face of the Earth*“

POZNÁMKA NA ÚVOD

Než začnete číst tento příběh, nabídnu vám malou duševní procházku, díky níž se lépe ponoříte do románu, ale zápletku přitom neodhalíte.

Hluboce se nadechněte, pevně se usadte a v duchu si několik vteřin představujte velké modré plátno. Na okamžik zavřete oči...

Teď postupujte od okrajů plátna a přeneste se až do jeho středu. Soustředte se... Vybavte si nějaký obraz, předmět, který by mohl nakreslit kdokoli. Pusťte se do toho... Nejasné počáteční rysy by se vám v duchu měly postupně vyjevovat a nabývat na zřetelnosti...

Dobře. Máte teď v hlavě tento snadno rozeznatelný obrázek? Už ho neměňte a zapamatujte si ho. Je to klíč, který vám během četby otevře dveře, o jejichž existenci jste dosud neměli ponětí...

1

Se sluchátky svého walkmana v uších se Philippe Vasquez ztratil v lidské záplavě, v nepřetržitém a anonymním proudu kožešin, čepic a rukavic zhuštěném v chodbách stanice metra Havre-Caumartin. Dole pod schody se nesly tóny jamajské hudby, zatímco o kousek dál, na rohu podchodu vedoucího k nádraží Saint-Lazare, seděl na zemi se zkříženýma nohama jakýsi muž a za všeobecné nevšímavosti okolí hrál na saxofon.

V okolí obchodního domu Galerie Lafayette se to čtrnáct dní před Vánocemi hemžilo lidmi. Philippe byl po osmi hodinách, kdy musel stát a prodávat pulovry Benetton, naprosto vyždímaný. Pokřikování dětí, reklamy a oznámení linoucí se z amplionů a všechny ty blýskavé věci na stropě... V pětáctýřiceti letech už nemohl vystát chaos na konci roku a toho večera toužil jen po tom, že se natáhne na kanape před *La dernière séance* na programu FR3, kde vysílají klasické americké filmy. Dnes to měl být *Tarzan* s Johnnym Weissmüllerem a Maureen O'Sullivanovou.

Po dvaceti minutách jízdy metrem vystoupil ve stanici Jacquese Bonsergenta v 10. obvodu a došel do svého domu v ulici Luciena Sampaixe. Jeho kazeta *Od Gainsbourga ke Gainsbarrovi* – kompilace, kterou znovu vydali po zpěvákově smrti – dospěla ke konci; strčil si walkmana do tašky, vešel do haly a pozdravil domovnici.

Otevřel svoji schránku: reklamy, faktura od France Télécom a tlustá obálka bez jména odesílatele s razítkem pošty 11. obvo-

du. Vyšel do třetího poschodí, shodil bundu a zapnul televizi. Film začínal za čtvrt hodiny. To se akorát stačí osprchovat a připravit si večeři. Úvodní povídání Eddyho Mitchella usazeného v jednom z legendárních červených křesel v kinosále zmešká.

Rozlepil obálku neznámého odesílatele, na níž byla jeho adresa napsaná na stroji. Byl v ní list papíru složený napůl a připevněný lepenkou na balíčku v modrém papíru převázaném červenou stužkou. *Nějaká knížka*, napadlo ho.

Vzbudilo to jeho zájem a rozložil papír.

Milý Philippe,

máš své slabosti, které se snažíš kompenzovat, kdykoli k tomu dostaneš příležitost. Okolí tě po většinu času považuje za diskrétního člověka, umíš se na veřejnosti kontrolovat, ale v hloubi duše jsi často něčím zaujatý, a ne zrovna sebejistý. Potřebuješ, aby tě lidé kolem milovali a obdivovali, a přesto jsi sám velmi sebekritický. Stává se, že si často kladeš otázku, jestli ses rozhodl správně nebo udělal to, co je třeba, když to bylo třeba.

Tentokrát je třeba, aby ses rozhodl správně. Vím, že jsi obdařený neuvěřitelnými intelektuálními schopnostmi, v něž jsi sám nikdy nevěřil, a dokážu ti to. Požádám tě teď, abys zavřel oči a myslel na nějaké ženské křestní jméno. První, které ti přijde na mysl... Do toho.

Philippe víčka nesklopil, ale mimoděk mu hlavou blesklo jméno „Delphine“. Pokračoval ve čtení.

Už to máš? Teď otevři ten dárek. Je to kniha. Člověk jako ty už to zcela jistě uhodl, že mám pravdu? Nalistuj si stránku 122 a přečti si čtrnáctý verš. Teprve potom si přečti druhý dopis, který najdeš na konci knihy.

Kdo mu tohle může psát? Komu stálo za to nalepit na obálku dvě známky z kolekce „Albertville 92“ po více než dvou francích? Zkoumal balíček. Nedočkavě přestříhl stužku a strhl balicí papír.

Květy zla. Básně. Nikdy od Baudelaira nic nečetl – ostatně kdy naposledy otevřel nějakou knihu? Tahle byla úplně nová, ještě voněla tiskařskou černí.

Prolistoval sbírku až ke straně 122. Báseň se jmenovala *Prokleté ženy*.

*V bledavém přísvitě lamp pohasínajících,
v polštářích vonících po šeré místnosti*

Počítal, až mu pohled padl na čtrnáctý verš.

Delphine hladila ten obraz spanilý

Philippe zkoprněl úžasem jako dítě při setkání s něčím neuvěřitelným. Ještě v šoku se podíval na konec knihy a vzal do ruky druhý dopis.

Vidiš? Podařilo se ti to. Teď, když už si uvědomuješ, že tohle všechno je seriózní, že máš schopnost, jaká jiným lidem chybí, budu potřebovat tvoji pomoc.

Poslední obálka tě čeká na mé adrese: Paní Escremieuvová, ulice des Rosiers 26, Paříž 4. Vstupní kód: 267954A. Z důvodů, které brzy pochopíš, si ji nemůžu vyzvednout sama, ale je naprosto nezbytné, abys to udělal ty. Najdi moji schránku. To, co jsi právě udělal, není ničím ve srovnání s tím, co vykonáš tam.

Philippe si znovu všechno přečetl, prohlédl si obálku a balicí papír, prolístoval básnickou sbírku. Ať to bylo jakkoli neuvěřitelné, uhodl křestní jméno zmíněné v jednom určitém verši na jedné určité stránce *Květů zla*. A osoba, která se na něj obrátila, ví, že je toho schopný. *Neuvěřitelné intelektuální schopnosti...*

Jde snad o věštecký dar? O předtuchu? O přenos myšlenek? Tahle Escremieuová každopádně skvěle vystihla jeho osobnost. Patrně ho důvěrně zná, zatímco on o ní neví vůbec nic... To ho mátllo. Jestli se octla v nesnázích, proč se obrací zrovna na něj?

Nelíbilo se mu, že je dopis napsaný na stroji, nelíbil se mu ani tón posledních řádek – čísel z toho past a on rozhodně neměl chuť nechat se do ní vlákat... Ale když tam zajde, moc riskovat nebude. Musí přece zjistit, jakého hrdinství je schopen.

Schoval knihu a dopisy do vnitřní kapsy bundy a znovu vyrazil k metru. Linka 5. *Delphine*. To jméno se mu neustále vracelo jako ve smyčce, přitahovalo ho jako zpěv sirény.

*Klečíc jí u nohou, pohledem sebejistým
Delphine hladila ten obraz spanilý,
jak šelma urostlá, schýlená nad kořistí,
již ocejšovala svým zubem před chvílí.¹*

Málem přešel zastávku Bastille, přestoupil na linku 1, z metra vyšel na stanici Saint-Paul. Pařížská čtvrť Marais byla od jeho bydliště vzdálená necelou půlhodinu, ale nikdy se sem ještě nevydal. Nebylo to zrovna místo, kde by se měl člověk potulovat sám, hlavně po setmění. Přesto od té doby, co se tu usadila komunita gayů, naháněl tenhle kout méně strachu než před deseti lety. Sklady velkoobchodů a nezdravé brlohy nyní vystřídaly bary a restaurace.

Philippe kráčel podél šedivých fasád s nosem zaboreným do límce bundy. Šel rychle, ale přesto už si nebyl jistý, jestli to chce dotáhnout do konce. Příliš pozdě.

Ulice des Rosiers. Našel číslo 26 a číselník. Ověřil si, že kolem nikdo nejde, vyfukal kód 267954A a zaslechl cvaknutí.

1 Překlad Jiří Pelán.

Uvnitř stiskl vypínač osvětlení. V dohledu žádný domovník. Proti němu schodiště se schody pokrytými červeným kobercem. Nalevo několik řad dřevěných schránek na dopisy. Zahlédl schránku s rytou destičkou, na níž stálo: DELPHINE ESCREMIEUOVÁ, byt č. 13, 3. poschodí.

Delphine... Ona se jmenuje Delphine jako v té básni.

Než se čehokoli dotkl, vyběhl nahoru a jen pro jistotu zaklepal na její dveře. Nikdo mu neotevřel. Stejně nepočítal s tím, že by byla doma.

Vrátil se do přízemí. Pokusil se zasunout prsty do štěrbinu schránky, ale na obsah nedosáhl. Zaváhal, znovu vytáhl dopis s pokyny, aby se utvrdil: *nemůžu si ji vyzvednout sama, ale je naprosto nezbytné, abys to udělal ty.*

Násilím vylomil kovovou páčku. Nebyl zrovna ve své kůži a jen se modlil, aby v téhle chvíli nikdo nepřišel. Ve schránce ležela jen jedna obálka ofrankovaná před třemi dny na poště ve 20. obvodu.

Co to má znamenat? Že si Escremieuová poslala dopis sama s jediným cílem: aby viděla, jak si ho bere poté, co tak zázračně našel její jméno v knize?

Naprosto zmatený rozlepil obálku. Byla v ní černobílá fotografie.

Onoho 10. prosince 1991 ve 21 hodin a 24 minut se osud řádného zaměstnance obchodního domu Philippa Vasqueze obrátil naruby. Toužil jen po jednom: všeho nechat a utéct.

2

V noci dodávalo namodralé zářivkové světlo panelu KRIMINÁLNÍ POLICIE úzké pusté chodbě ve třetím patře čísla 36 na nábřeží Zlatníků vzhled opuštěného a truchlivého korábu, z nějž mohly vystoupit přízraky těch nejhorších vrahů.

Neopatrný příchozí, který by se zmýlil ve dveřích, by se mohl nedopatřením octnout v „sušárně“, na místě páchnoucím po zamřelém mase, kde se skladovalo zakrvácené oblečení obětí vražd. Zato však nebylo možné dostat se bez klíče do „muzea hororů“, jak se tu té místnosti říkalo, kam protidrogová a mravnostní brigáda ukládaly všechny druhy zakázaného nebo sadomasochistického materiálu zadrženého při vyšetřování případů – opiové dýmky, prkna pobitá hřeby, mučicí přístroje, jízdní kolo s rudým umělým penisem místo sedla – a kde kriminálka kromě jiného vystavovala i album fotografií japonského kanibala Sagawy. To byl zatraceně excentrický exponát: v roce 1981 spořádal v jednom bytě v ulici Erlanger sedm kilo masa své mladé oběti a pořídil třicet devět snímků, podrobně dokumentujících každý jeho krok.

Dnes už o tom chlápci z šestatřicítky vtipkují, ale za úsměvy se rozrůstá neviditelná plesnivina, zákeřně se rozvětňuje a vždycky nakonec pronikne i nejpevnějšími pancíři. Většina lidí, kteří bloudí touto budovou, se cítí jako zaživa stažená z kůže.

Světlo svítilo i v archivu o tři poschodí níž, v zadní části dvora šestatřicítky, v místě bez oken, kde to páchlo inkoustem. Mladý in-

spektor Franck Sharko tu trávil většinu svého času během těch tří týdnů od chvíle, kdy ho přijali k věhlasné kriminálce. Dosud neměl příležitost, aby se pořádně zapojil v terénu, ale byl odhodlaný se o to porvat. Připadal si jako chrt v boxu těsně před dostihem.

Zatím byl však jen nováček, číslo 6 a poslední z vyšetřovatelů týmu, „bažant“ přilepený na „případ pohřešovaných žen z jižního pařížského předměstí“. Pěkně výživný spis: v letech 1986 až 1989 byly tři ženy, Corinne, France a Isabelle, všechny kolem třicítky, žijící v 15., 13. a 12. obvodu, uneseny z podzemního parkoviště svého bydliště a nalezeny v neobydlené části předměstí. Šaty měly podélně rozřezané, byly znásilněné a probodané četnými ranami nožem. První vražda plodila komentáře: jaká lidská bytost mohla provést něco takového? Při třetí se objevil termín „sériové vraždy“ jako v Americe.

Sharkovi ukázali fotografie těl hned po jeho příchodu na kriminálku a všichni jeho noví parťáci se shromáždili kolem něj, aby viděli, jak se bude tvářit; pak mu oznámili, že všechno tohle svinstvo bude od nynějška jeho denní chleba, tíže, kterou s sebou potáhne všude, i na toaletu, až se probudí z opice ze špatného alkoholu. To byl osud dlouhé linie inspektorů kriminálky, a jestli má odejít, ať to udělá hned. On zůstal.

Vzhledem k tomu, že na spisech pohřešovaných žen pracoval deset hodin denně, znal je teď jako své boty. Od posledního masakru uběhly víc než dva roky, a od té doby ticho po pěšině, po vrahovi se slehla zem. Během let o něm vyšetřovatelé sesbírali spoustu konkrétních údajů: muž vysoký přibližně sto osmdesát centimetrů, široká ramena, krátké tmavé vlasy, v době, kdy spáchal první vraždu, mu bylo mezi čtyřicítkou a padesátkou, sejmuté otisky prstů, krevní skupina A+ (bez šance, jedna z nejběžnějších). Dokonce měli přesný vzorek pneumatik jeho vozu, jejichž otisk zůstal v blátě v blízkosti jednoho z těl.

Soudní lékař určil zbraň. Podle něj šlo o nůž s krátkou čepelí, odpovídající modelu zavíracího nože Opinel číslo 8. Sharko si před týdnem zašel takový koupit do prodejny zbraní. Také se asi před čtrnácti dny uprostřed noci vypravil na místa činu, jen aby si uměl představit ta nahá znásilněná těla, zasažená bodnými ranami do hrudi, v jednom případě dokonce šestnácti. Šestnácti... Uprostřed chladného terénu pocítil Sharko stoupající nevolnost.

O svých nočních výpravách pomlčel, protože žádný z jeho nových kolegů by se nešel do čehokoli vcíťovat mimo pracovní dobu, natož tak dlouho pro vraždách. K čemu by to bylo? Navíc takový bažant, začátečník, co sotva vyšel z policejní školy, nemá ztrácet čas neužitečným nadšením. Jeho džob byl jasně určený; měl být zavřený mezi stohy papíru a dělat špinavou práci: luštit a pitvat ty stovky tisíc stránek, poznámek a faxů přicházejících ze čtyř koutů Francie. Hledat jehlu v kupce sena bez jistoty, že tam nějaká jehla vůbec je.

Kromě svých tajných výletů si Sharko cpal do hlavy každý protokol z třinácti set stran spisů. Inspektoři jeho týmu ověřili nespočetné stopy, prověřili každíčkou hypotézu, nevynechali žádnou maličkost. Sousedství každé oběti, její styky, její známosti, všechno brali v úvahu; v kancelářích v šestatřicítce se vystřídala pěkná řádka různých individuí, buď aby podala výpověď, nebo podstoupila výslech, někdy i tvrdý, pokud jim chybělo alibi. Veškeré pátrání však skončilo neúspěchem.

Každá vražda jen přiložila další polínko. Oběti navštěvovaly bazény – i když každá jiný –, zaměřili se tedy na plavčíky, potom na stálé návštěvníky těchto míst, dokonce i na návštěvníky náhodné. Ten nůž s krátkou čepelí, pečlivost, s jakou bylo rozřezáno oblečení, by mohly ukazovat na zahradníka nebo pěstitele, prošli tedy obchody v jižní části Paříže, sestavili seznamy v bezprostředním sousedství. Vzhledem ke krutosti znásilnění a vraždy prošli všech-

ny soudní případy, obešli vězení, aby si ověřili záznamy o propuštěných sexuálních delikventech. Důkladně prostudovali i materiály pěti hlavních psychiatrických léčeben v pařížském regionu.

Měli k dispozici otisky prstů, a tak nejmladší členové vyšetřovacího týmu pracně prozkoumávali sto čtyřicet tisíc lístků s otisky všech deseti prstů, uschovaných v krabicích a skladovaných v nevlídném suterénu policejního archivu a dokumentace. Celé dny si tady kazili oči. Teď už byly tyhle papilární rýhy počítačově zpracované, uložené do centrálního systému, a tak pravidelně spouštěli starý počítač v naději, že jim napoví nějakou spojitost s vrahem. Marně.

Stovky předvolání, telefonátů, probdělých nocí, tisíce protokolů, to všechno v šesti exemplářích, a vrah stále unikal. Jejich predátor si vybral za cíl tři domy bez domovníka, kam se vstupuje pomocí kódu, což ovšem znamená, že si ho musel předem zjistit. Třikrát udeřil na různých místech – jižní oblast hlavního města je velmi rozlehlá – a teď už, jak se zdálo, přibližně třicet měsíců znovu nevraždil. Mohl být mrtvý, mohl se přestěhovat, nebo zkrátka přestal zabíjet. Vyšetřování však pokračovalo. Chlapi ze šestatřicítky se nikdy nevzdávali.

Sharko měl za sebou pět let služby na komisařství v Bruay-la-Buissière a dva roky na předměstí Lille, kde se v útvaru drobné kriminality zabýval přestupky. Potom nastoupil na osmnáct měsíců do policejní školy pro inspektory v Cannes-Écluse. Vyšel jako druhý ze svého ročníku, měl nejlepší hodnocení ve střelbě a ve sportu – měl výbornou fyziku a exceloval v běhu. Tady se ovšem jeho roky u policie na severu a studium teorie nepočítalo. Nikdy nebyl při pitvě, nepracoval na žádném větším kriminálním případě.

Začínal od nuly. Bylo mu třicet, a místo aby ho poslali do ulic, využili jeho nového pohledu na věc a nechali ho, aby se prohra-

bával monstrózní masou telegramů, které denně přicházely na ústřednu v druhém patře šestatřicítky ze všech policejních útvarů ve Francii. Záměrem bylo shromažďovat zprávy o sexuálních napadeních, mravnostních deliktech, vraždách... Přísně vzato by každý více či méně podobný čin mohl souviset s jejich případem. Pokud někdo znásilnil ženu v Marseille nebo v okolí Nantes, pokud někdo vraždil nožem v Carcassonne, muselo se to přezkoumat, porovnat, telefonovat na ta místa, aby se naprosto vyloučila možnost, že pachatel těchto činů je jejich člověk.

Jednou ráno se Franck chystal probrat dalšími telegramy, které končily u něj v archivu, a vtom si všiml jedné anomálie v poznámkách, která mu neseseděla. Poznámky byly žluté, očíslované a datem opatřené listy papíru, seřazené sestupně podle data a shromážděné v odnímatelné vazbě, na něž si policajti z týmu zaznamenávali všechno, co je při vyšetřování napadlo. Obyčejné pocity, to, co by ještě bylo třeba provést, nebo drobné nápady, které nestály za zanesení do oficiálního protokolu. Například dojmy po výsledku nějakého svědka nebo detail, který by se měl vzít v úvahu během vyšetřování. Poznámky vlastně tvořily takovou paměť vyšetřovacího týmu.

V deskách věnovaných pohřešovaným ženám Sharko postřehl, že v šanonu o 197 stranách chybí stránka 146. Jenomže zrovna tahle stránka byla uprostřed těch, které dokumentovaly události kolem května 1989, několik týdnů po třetí a poslední vraždě. Sharko se na tenhle detail zaměřil, ale určitě to nebylo důležité: nějaký inspektor mohl ten list klidně vyhodit, když si svůj dojem ověřil nebo ho nechal být.

Už bylo skoro 22 hodin, když odstrčil balík telegramů, které právě pročetl. Dal stranou dva, které vyžadovaly ověření po telefonu. Patrně to k ničemu nepovede a on se sem zase vrátí, aby znovu a znovu pokračoval v nezáživném úkolu. Rozhodně měla tahle práce hodně

daleko k představám, jaké si dělal o nasazení policisty v nejprestižnějším policejním útvaru ve Francii, v kriminálce na nábreží Zlatníků, ale nefňukal: také způsob, jak přispět troškou do mlýna...

Byl unavený tempem, které nasadil od příchodu sem. Oblékl si leteckou bundu, do kapsy strčil doklady, zamkl sál a přešel dlážděný dvůr. Služba u vchodu diskutovala s jakýmsi zjevně rozrušeným člověkem.

„Co se děje?“ přistoupil Sharko blíž ke dvěma mužům.

„Musím mluvit s policií,“ vybafl neznámý napjatým hlasem.

Zadýchal se. Zjevně utíkal až sem. Strčil Sharkovi do rukou fotografii, jako by se jí chtěl co nejrychleji zbavit. Na lesklém papíře byl černobílý snímek pořízený širokoúhlým objektivem: jakási žena ležící na posteli s pokrývkou přitaženou až k ramenům, ruce připoutané k postranicím postele. Hlava vězela v papírovém pytli. Na pytel někdo nakreslil oči a obrovskou pusu. Brada se tlačila na hrudník. Po ženině levici stál noční stolek a na stěně za postelí byla připevněná spousta fotek, ale nebylo snadné rozluštit, co na nich je. Vypadalo to jako... postavy dětí.

Černé duhovky mladého inspektora se zabodly do mužových očí.

„Co to má znamenat?“

„Nic o tom nevím. Našel jsem to v jedné schránce na dopisy. Vylíčím vám to...“

A strašně rozčilený chlápek se pustil do vysvětlování, z nějž Sharko nic moc nepochopil. Poprosil policistu, aby snímek obrátil. Na druhé straně fotky byla na stroji vytukaná adresa: Chemin de l'Étang, Saint-Forget, Yvelines.

„Inspektore, pošlu ho na oddělení, co má pohotovost, ne?“ otázel se policista.

Sharko chvíli pozoroval mihotavé osvětlení v pátém poschodí. Službu měl Santucciho tým. Byl by čirý eufemismus prohlásit, že

Sharkův šéf Thierry Brossard a Santucci se nesnášejí. Tihle dva spolu bojovali, předháněli se, kdo dostane lepší případ. Šestatřicítka byla jen obrovský kotel ega.

„Nic nenaznačuje, že jde o zločin,“ odpověděl Sharko. „Možná jsou to jen obyčejné sexuální hrátky nebo něco na ten způsob. Zapište hodinu, totožnost a adresu tohoto pána a připište, že inspektor Franck Sharko provede běžnou kontrolu na základě předložené podezřelé fotografie.“

Zatímco se oba muži věnovali formalitám, říkal si Sharko, že asi právě dělá velkou chybu. O to větší, že podle toho, co věděl, spadalo Yvelines do kompetence policie ve Versailles, a ne do jejich. Jinak řečeno, nebyl to jejich píseček. Ale historka, již ten člověk vykládal, ho natolik zaujala, že tomu chtěl za každou cenu přijít na kloub.

Když Vasquez skončil s administrativními úkony, vytáhl Sharko z bundy svazek klíčů, mezi nimi i klíč od svého Renaulta 21 svítícího novotou: sen, který si splnil, když oslavoval přijetí do slavné šestatřicítky.

„Pojedete se mnou, nevadí? Aspoň mi to cestou ještě jednou v klidu vysvětlíte.“

Philippe Vasquez by radši odmítl, vrátil se domů a na všechno zapomněl, ale v tmavých očích policajta, který ho o hlavu převyšoval, zaznamenal jakýsi naléhavý zápal. A ten mu nedovolil odporovat.

3

Stromy vystřídaly beton. Když sjeli ze silnice 906 na jihu Versailles, sevřela se kolem jejich vozu vegetace horního údolí Chevreuse. Philippe Vasquez měl na kolenou rozloženou automapu a navigoval Sharka v labyrintu ztracených silnic a obcí, až konečně dorazili do Saint-Forget.

Ve tmě to tu vypadalo naprosto vyliďněně. Snadno našli náměstí u kostela a policista vystoupil z auta, aby si na plánu města na panelu pod plexisklem vyhledal adresu, která ho zajímala: Chemin de l'Étang. Podle mapy to bylo na kraji lesa, tak dva kilometry odtud.

Po pěti minutách zastavil renault na štěrkové cestě vedle Austina Mini. Sharko vypnul motor, ale světla neztlumil. Navlékl si vlněné rukavice, na ježka nasadil černou čepici a požádal svého průvodce, aby se nehnul z vozu. Vzal si z kufru na náradí baterku a rozepnul pouzdro se zbraní, kdyby něco.

Obešel austina a vykročil k obydlí. Něco podobného nikdy neviděl: šlo o dva obrovité, přinejmenším tři metry vysoké přepravní kontejnery umístěné do pravého úhlu mezi stromy, částečně obložené dřevem, bez jediného okna. Ke dveřím vedlo jednoramenné dřevěné schodiště. Nikde žádný soused, skoro neviditelné obydlí.

Součást lesa, pomyslel si Franck. Shora vycházelo slabé světlo, jako by plochá střecha byla z veluxů. Stojí tu auto, uvnitř se svítí: někdo musí být doma.

Zabušil pěstí, ale nikdo se neozval, obešel obydlí a ujistil se, že tu není jiný vchod. Potom se vrátil k přední straně kontejnerů a otočil kouli ve dveřích. Bezvýsledně.

„Otevřete, prosím! Policie!“

Shýbl se, posvítíl si baterkou a pokoušel se zhlédnout něco otvorem pro poštu. Nic. Co teď? Kde je tu nejbližší policejní stanice? Okolí bylo naprosto pusté. Je ta žena na fotografii stále připoutaná k posteli? Vyhladovělá, dehydratovaná? Sharko nehodlal ztrácet čas.

Vytáhl z pouzdra svůj Manurhin MR 73. Připadalo mu poněkud legrační, že takové gesto dělá jinde než na střelnici. Naznačil gestem Vasquezovi, aby zůstal v autě. Potom trochu couvl, rozhýbal svých osmdesát kilo a s rozběhem vrazil do dveří. Odolaly. Musel to zopakovat ještě několikrát, než nakonec dřevo dveří na úrovni zámku povolilo.

Okamžitě ho obklopilo vedro jako v peci. Ze stropu visela jediná holá žárovka.

„Je tu někdo?“

Pro jistotu zakřičel. Sebral poštu, která ležela na podlaze přímo pod štěrbinou ve dveřích: faktura za elektřinu na jméno Delphine Escremieuová. Kolem něj desítky obrazů opřené o stěnu, jiné ještě na malířských stojanech. Zdeformované obličejce, podivná torza, příšerná zvířata, protáhlá, jako by se roztavovala. Štětce, palety, tuby barev ukazovaly na ateliér umělce s morbidním vkusem.

Sharko byl ve střehu. Jedním máchnutím pistole rozhrnul závěsy a ocitl se v části loftu s proskleným stropem, jímž byly ve tmě vidět vysoké koruny stromů. Kontejnery byly zařízené tak, aby vytvářely útulný životní prostor. Obývací, knihovna, kuchyňský kout. Všechno tu působilo normálně, kromě pachu, který byl zatím ještě snesitelný, ale dostatečně charakteristický na to, aby policajt se vrhl pevněji revolver. Sáhl rukou v rukavici na elektrické topení:

zapnuté naplno. Vzduch byl abnormálně vlhký, Sharko měl mokré čelo a cítil se tu jako v džungli. *Co má tenhle bordel znamenat?*

Přibližoval se k pootevřeným dveřím, které vedly do druhého bloku, a zachytil bzukot. Těsně kolem něj přeletěla moucha. Hodlala se přilepit na sklo na stropě. Pověstná modrá masařka s duhovými odlesky. Takové se vyskytují na mrtvolách ve stádiu rozkladu.

Sharko věděl, že ho za dveřmi čeká smrt a že to nebude hezký pohled. Teď se ale vrátit nemohl, už došel moc daleko. Počáteční vzrušení vystřídala úzkost a on na krátký okamžik zalitoval, že sem vůbec vstoupil, neoprávněně a sám, bez kolegy. Tahle přemíra horlivosti ho možná přijde draho.

Vkročil do druhého prostoru. Chodba, koupelna... Dorazil do ložnice. Pach mu zaplavil chřípí nad úroveň snesitelnosti. Loktem zmáčkl vypínač. První, co viděl, byly ty pitomé mouchy, které se po desítkách shlukovaly do temných skvrn. Z každé strany postele stál jeden přenosný elektrický radiátor šířící narudlé světlo, třetí byl u vchodu. Podlahu pokrývaly nádoby s vodou.

Mladý policista přistoupil blíž, hřbetem jedné ruky si zakrýval nos, druhou odháněl mouchy. V tom vedru a vlhku se pod šaty doslova roztékal. Pokrývka na úrovni rozkroku a prsou oběti byla nasáklá hnědavě rudými lepkavými skvrnami. Na zlomek vteřiny se zadíval na černobílé snímky rozvěšené na stěně za ležícím tělem: desítky nahých dětí, hochů i dívek.

Konečky prstů odlepil papírový pytel z brady mrtvé ženy. Uviděl obličej a bezděky couvl. Rozbitý, opuchlý. Už tmavnoucí, jak postupoval rozklad. Sharkovi se odporem zvedl žaludek, když se mezi rty mrtvolky objevila moucha, nabrala do sosáku bílou hmotu, odlepila se a těžce vzlétla.

Couval ke dveřím, klopýtl o jeden kastrol s vodou a hned nato vrazil do rámu dveří. Mělce dýchal, vrátil se do obýváku a sháněl se po telefonu. Marně. Telefon tu nebyl.

Jakmile byl venku, dychtivě nasál čistý vzduch a bledý jako stě-
na utíkal k renaultu. Sotva vnímal vyptávání svého spolujezdce.
Musel co nejrychleji najít telefonní budku.

4

Polda z kriminálky musí být pořád na telefonu, v kteroukoli den i noční hodinu. Thierryho Brossarda *alias* Titiho vyburcoval ze spánku po půl dvanácté nový přírůstek jeho týmu, který přišel ze severu. Na druhém konci linky zněla v mladíkově hlase panika; Titi vyzval nováčka, aby se uklidnil a mluvil jasně.

Když mu Franck Sharko oznámil, že vyrazil dveře a objevil mrtvolu znetvořené a umučené ženy v horním údolí Chevreuse, měl Brossard pocit, že ještě spí a tohle se mu zdá. Zařval tak, že probudil manželku a dva syny, přitom se oblékal a sluchátko držel ramenem.

Poté, co mu jeho číslo 6 popsalo situaci, rozběhl Titi akci. Zavolal svému zástupci a pověřil ho, aby okamžitě vzbudil zbytek týmu a chlapy z technického. Potom se spojil s vyšetřujícím soudcem, obratně mu vysvětlil, proč nebyl případ předán oddělení, které mělo pohotovost.

„Nakonec je jedno, který tým to má, pane soudce. Padlo to na nováčka z mého oddělení, není tu ještě ani měsíc. Důležité přece je, že jsme reagovali rychle. Celý můj tým už je na místě a dělá maximum. Čekáme na vás.“

Když vycházel z bytu s motocyklovou helmou v jedné ruce a termoskou kafe v druhé, otočil se, jestli mu manželka nepřijde popřát štěstí. Obývací byl prázdný. Titi vzdychl. Mohl by ještě zajít do ložnice a říct jí, že se nevrátí dřív než další noc, ale neudělal to. Neměl chuť... Ani odvahu...

O dvě hodiny později bylo v Saint-Forget všechno vzhůru nohama. Desítka mužů, kteří museli vstát z postele a klepali se tady zimou, oblehla místo činu. Technici nainstalovali světlomety, v jejichž světle vypadal les přízračně.

V blízkosti aut bojoval Brossard s vyšetřujícím soudcem, s nímž před chvílí mluvil po telefonu: viděl místo činu a způsob spáchání zločinu a za každou cenu chtěl ten případ dostat. Yvelines samozřejmě nespadlo pod jurisdikci šestatřicítky, ale předpokládaná oběť bydlela v Marais a fotografii, díky níž bylo tělo objeveno, přinesl Vasquez na nábreží Zlatníků.

Serge Amandier, číslo 2 týmu, dorazil na místo a hned se pustil do chudáka Sharka. Amandierovi bylo skoro šedesát, měl široké čelo, malé modré oči blízko sebe, na nose tmavě červené mateřské znamínko. Polda starého ražení, zatrpklý, věčně naštvaný, silný kuřák, který hodně chlastal a nesnášel všechno, co zavánělo novotami – tedy právě to, co ztělesňoval Franck. Případ pohřešovaných žen na jižním předměstí byl jeho. Jeho obsese. Jeho neúspěch. A nemohl vystát, že mu nějaký mladoch odněkud ze severu, co se sem nedávno nasáčkoval, vykládá něco o vyšetřování, kterého se ani neúčastnil.

Rozhodl se, že si vybijí špatnou náladu na Philippu Vasquezovi, zavedl ho do tepla jednoho vozu, aby do celé záležitosti lépe pronikl. Zmrzlý Franck Sharko se opíral o strom a všechny pozoroval. Hon začínal a on při tom nechtěl chybět. Nemusel být zrovna velký psycholog, aby vycítil, že taková příležitost se mu nenaskytne každý den.

Nikoho se tedy neptal, navlékl si ochranné návleky na boty a latexové rukavice, které vyhrabal ve voze techniků, a vešel do domu.

Alain Glichard, číslo tři týmu, znalec procedur a formalit a protokolář týmu, seděl na bobku u dveří a vedle sebe měl magnetofon. Zjištění na místě činu, pečlivý plán místa, syntéza práce celého

týmu a přepis toho všeho do právníckého jazyka – do pověstných protokolů –, to byla jeho práce.

Říkali mu Rapír, protože jeho vlasy střižené podle hrnce a knírek s konečky nakroucenými nahoru jako řídítka u bicyklu se stříbrně leskly jako chladný kov, ale hlavně to byl muž neoblomný jako spravedlnost sama. Nikdy nepronесl nějaké slovo hlasitěji než jiné, žádné protesty, hádky, o jeho soukromém životě se nic nevědělo. Zlé jazyky tvrdily, že je závislý na pornu, tedy na růžovém programu Ulla 3615 v Minitelu². Zvedl k Sharkovi tmavě modré oči.

„Všiml sis toho nápisu?“

Ukázal na dveře. Na jejich vnitřní straně stálo velkými rudými písmeny PAGODA. Z písmen napsaných pod sebou crčely husté rudé slzy.

„Ne, v té panice jsem to nezaznamenal. To je... krev?“

„Barva. Pověz mi, jak jsi dokázal vyrazit ty dveře.“

„Ramenem. Daly mi zabrat. Trvalo to, než jsem konečně slyšel lupnutí.“

„To vidím... Koukni: tahle velká zástrčka na zacvaknutí byla na dva západy. Když jsi vyrazil dveře, vyrval jsi ji z rámu dveří i s protiplechem; tak jsi otevřel. Ten druhý zámek povolil pod tvou vahou. Klíč od dveří ležel na stole v druhé místnosti. Víš, kam mířím?“

„Jestli je tenhle východ, jediný v celém domě, dvakrát zaligrovaný zevnitř, kudy se vrah dostal ven?“

Alain Glichard ustoupil, aby mohl projít šéf technického, který mu oznámil, že už skončili s fotografováním a odběrem vzorků na mrtvole. Jeho dech byl cítit vychladlou kávou.

„Máme tu povícero různých otisků prstů,“ dodal. „A vzali jsme vzorek z jedné izolované skvrny na kouli dveří ložnice. S trochou štěstí patří vrahovi. Možná se zranil, když prováděl to zvěrstvo.“

Už byl napůl venku, když ještě utrousil k Sharkovi:

2 Minitel – předchůdce internetu ve Francii v letech 1980–2012.

„Tam to není pro pápěrky. Chce to silnej žaludek. Už jsem viděl klidnější scénu na uvítanou. Zlomte vaz, inspektore.“

Když teď byla cesta volná, prošli dva muži mezi obrazy a závěsy. Glichard nesl na řemeni velkou brašnu a sundal si bundu. Nikdo nevypnul topení, protože se pořád ještě čekalo na soudního lékaře, který musel najít oběť „ve vlastní šťávě“.

„Abych se vrátil k původní otázce: netuším, kudy ten vrah zmizel,“ navázal Glichard. „Možná měl další klíč od zámku, ale nechápu, jak to bylo s tou druhou zástrčkou. Četl jsi *Záhadu žlutého pokoje* od Gastona Lerouxe?“

„Ještě jako kluk.“

„Teď jsme v ní až po uši. Není tady jediné okno. Strop je z plexiskla přidělaného napevno, přistrčil jsem si židli a ověřil si to. Jsme v hermetické krabici. Máš nějakou teorii?“

„Žádnou.“

„Přesto by mě při pohledu na tu ženu značně udivilo, kdyby si to udělala sama. Za patnáct let kariéry vidím něco takového poprvé. A moc se mi to teda nelíbí. Jakmile má zločinec v hlavě náznak inteligence, jen se všechno komplikuje.“

Venku bouchly dveře od auta. Pořád ještě přijížděli další lidé, určitě z pohřebního ústavu, možná patolog nebo zbytek týmu. Jakmile odvezou tělo, budou muset prohledat každý koutek obydlí. Nezáživná práce, která potrvá až do svítání.

Rapír zahlédl na kouli u dveří stopy krve. Odložil brašnu na podlahu, vytáhl z ní papírové pytle, obálky z pevného papíru, červený pečetní vosk, látkový metr a zrcadlový fotoaparát.

Sharko dýchal pusou, aby aspoň trochu eliminoval pach, a snažil se zachovat tentokrát chladnou hlavu. Důležité je představit si, co se tady dělo. Vrah stál na tomto místě, udeřil, dal průchod svým pudům, zabíjel mezi těmito stěnami. Tak či onak se pod svůj zločin podepsal.

„Nelíbí se mi, když mám někoho za zadkem,“ utrousil Glichard a podával mu pouzdro se zrcadlovkou, „a ještě miň zelenáče. Ale už jen to, jak jsi vyšachoval Santucciho, ti dává právo zůstat. Teda jestli to sneseš.“

„Snesu.“

„Tím líp, tomuhle se nenaučíš. Teď mi tady všechno pěkně zvěčni. Je to šestatřicet snímků, máš na to dost času. Technici už to tady vyfotili ze všech úhlů, ale já mám radši svou vlastní sbírku. A než na to zapomenu...“

Načmáral něco na papír a podal ho Sharkovi.

„To je pro tebe. Úřední předvolání. Určitě chápeš, že tě musím oficiálně vyslechnout. Všechno musí jít podle pravidel. K polednímu přijdeš podat výpověď ke mně do kanceláře.“

Franck mlčky přikývl a strčil lejtro do kapsy. Potom si lépe prohlédl místnost. Nepřítomnost oken zkreslovala perspektivu, prostor působil tísnivě. Bylo tu jen lůžko pro jednoho: Escremieuová si sem nikoho nevodila. Byl to její kokon, její tajná zahrada uprostřed lesa.

Vytáhl Vasquezův snímek, který měl stále u sebe, pozorně ho prostudoval a odhadl, v jaké pozici stál vrah, když ten záběr pořizoval: tak metr od postele. Určitě fotku udělal, než jeho oběť zemřela, protože na ní nebyly skvrny od tělních tekutin na pokrývce. *Dal si načas. Možná taky způsob, jak zvýšit vzrušení. Ta žena ještě žila a byla mu vydána na milost. Vyfotil ji a pak přistoupil k tomu dalšímu.*

Franck zaostřil ze stejného místa a stiskl spoušť. Glichard stále vedl svůj monolog pro nahrávku.

„Zjištění ze středy 11. prosince, 4 hodiny 10 minut ráno, na následující adrese: Chemin de l'Étang, Saint-Forget, Yvelines. Kde: místo činu.“

Přemístil se, pečlivě se zaměřil na detaily a pokračoval:

„Tělo leží na posteli široké jeden metr, postavené u stěny ložnice velké kolem dvanácti čtverečních metrů. Dva elektrické radiátory,

zapojené v zásuvce přes prodlužovačky, stojí u postele, každý na jedné straně, další je u dveří. Jsou zapnuté na maximum stejně jako ostatní topná tělesa v domě. Všechna jsou přenosná a stejná. Odhaduju, že teplota zde je mezi pětadvaceti a třiceti stupni, což určitě urychlilo rozklad mrtvoly a podpořilo množení much. Na podlaze je rozestavěno pět nádob s vodou, teď skoro prázdných. Na levé straně postele stojí noční stolek, kde je seřazeno asi deset knížek: geografie, historie, romány... Vedle lampičky a jedné knihy leží dámské analogové hodinky. Zastavily se a ukazují datum – 7., a hodinu – malá ručička je na 9, velká na 17...”

Konečky prstů v rukavicích vzal hodinky, povytáhl seřizovací korunku a otáčel ručičkami.

„... Hodinky jsou mechanické. Hodinová ručička musí oběhnout víckrát než jednou ciferník, než se změní datum. Hodinky se tedy zastavily v 9 hodin 17 minut, a ne ve 21 hodin 17 minut, v sobotu 7. prosince.“

Přerušil nahrávání a obrátil se k Sharkovi:

„Jaké je datum na dopisech?“

„Dva dopisy byly orazítkované v sobotu, ale v různých obvodech.“

„To jsou čtyři dny... Uvidíme, co řekne patolog, ale oběť mohla být zavražděna včera, tedy v pátek v noci. Lehne si, sundá si hodinky, chvilku si čte a klidně usne... a v noci se nechá zavraždit. Podle mě nejpravděpodobnější scénář.“

Strčil hodinky do sáčku, zapečetil ho a stiskl tlačítko „Record“.

„U levé nohy postele leží hedvábná noční košile a kalhotky. Vnitřní koule dveří do ložnice je potřísněná krví; jsou to jediné stopy krve mimo místo činu. Oběť má ruce přivázané konopným provazem malého průměru ke kovovým sloupkům u hlavy lůžka. Paže jsou rozpažené, uzly velmi složité, neobvyklé. Řekl bych uzly od znalce...“

Glichard kývl na Sharka, aby přišel blíž a fotografoval, pak teprve pouta přerázl. Mrtvé údy dopadly na matraci. Zabalil provazy do hermeticky uzavíratelných sáčků, aby zachoval eventuální indicie. Potom se ohnal po mouše, která se rozplácla o kus dál.

„Obličej oběti je zakrytý hnědým papírovým pytlím, běžně užívaným v některých obchodech s potravinami. Oči a ústa jsou na pytli nakreslené něčím, co připomíná granátově rudou rtěnku... v blízkosti nenalezena...“

Zatímco kolega podrobně zkoumal každou maličkost, odebíral vzorky do sáčků a pečetil je, Sharko si v duchu kladl otázky. Vrah jako by se vypařil; než však odešel, musel přijít. Jak to udělal, že ho ta mladá žena neslyšela? Nebo ho sama pozvala dál?

Pytlík, rány přímo do obličeje... Sharko z toho, co četl, věděl, že vrazi, kteří jednají takto, nesnesou pohled na svoji oběť. Pytlík s hrubou kresbou byl způsob, jak tu ženu zbavit lidskosti. Zredukovat ji na míň než nic. Udělat z ní věc.

Rapír popisoval zranění v obličeji a bylo mu hnusně: mouchy kladly vajíčka do nozder. Podtrhl nemožnost porovnat opuchlý obličej s fotografií – mimochodem příliš starou a poničenou – v řidičském průkazu, který našel v kapse kabátu. Podle tohoto dokumentu bylo Delphine Escremieuové třicet čtyři let a narodila se v Plouzané v departementu Finistère. Glichard ji však nikdy nemenoval, raději mluvil o „oběti“, o „mrtvole“ nebo o „těle“.

Konečně sundal pokrývku z těla. Bezděčně odvrátil zrak. Franck se snažil zůstat v klidu. Právě dorazili vyšetřující soudce a Titi a stáli za jeho zády. Tihle muži už museli zažít pěkné hrůzy, ale mladý inspektor věděl, že dnešní scéna zaujme v jejich vzpomínkách výjimečné místo.

Alain Glichard se vzpomáтал, věděl, jak důležitá je jeho zpráva o ohledání místa: bude to základ vyšetřovacího protokolu, o nějž se bude opírat celý tým měsíce a možná i roky později.

„Oběť je zcela nahá, leží na zádech, nohy roztažené jako paže, ale nepřipoutané. Prsa jsou spálená do velké hloubky způsobem velmi lokalizovaným, stejně tak genitálie. Kůže se v těchto zónách doslova roztavila, zatímco zbytek těla zůstal nedotčený. Na místech spálenin masivní krvácení. Uprostřed ran velký počet nakladených vajíček mouchy typu *calliphora vomitoria*. Evidentní známka počínajícího rozkladného procesu...“

Sharkovi se každý záběr, který udělal, vtiskl do duše. Ale tyhle rány skalpelem do sítnice byly nezbytné. Aby nezapomněl. Nějaká lidská bytost byla schopna udělat tohle jiné lidské bytosti.

Za ním vyšetřující soudce tleskl jednou rukou o zeď.

„Fajn. Jakmile tady skončíte, můžete sepsat žádost o pitvu na soudní v Paříži. Já to půjdu urovnat na versailskou prokuraturu. Ten případ bereme my.“

Udělal čelem vzad, Titi šel za ním. Glichard dal pokrývku zpátky na místo a přistoupil blíž ke stěně. Franck pořád ještě nebyl schopen přehodit výhybku. Neustále si představoval tu ženu proti sobě, živou, ve chvíli, kdy ji někdo spaluje genitálie. Slyšel její řev. Měl jen jedno přání: aby mu tohle zmučené tělo zmizelo z očí, aby už necítil ten puch, aby mu přestalo bzučet v uších.

„Na stěně za postelí,“ navázal jeho kolega na svoji zprávu, „vidím dvaadvacet černobílých fotografií nahých dětí přibližně mezi šesti a deseti lety, které jsou patrně náhodně rozvěšeny na prostoru padesát krát padesát centimetrů. Všechny děti stojí ve stejné pozici: rukama si zakrývají před objektivem fotoaparátu genitálie, bradu mají zdviženou, bez úsměvu upírají zrak na fotografa, v očích některých z nich se zjevně zračí strach. Pozadí je identické: dvoubarevná stěna, dole tmavá, nahoře světlejší. Evidentně interiér nějaké místnosti.“

Opatrně odlepil jednu fotku. Jeho jemná gesta v sobě měla cosi nepatřičného – v místnosti, kde se smrt vystavovala tím nejohavnějším způsobem.

„Jsou přilepené kousky průhledné lepicí pásky,“ dodal.

Obrátil snímek a zarazil se. Neklidně ho podal Franckovi. Vzadu byla modrým inkoustem diagonálně narýsovaná šipka. Odlepil další fotku, na její zadní straně byl naznačený další směr. Přerušil nahrávání a prohodil:

„Viděls to?“

Sharko nazvedl další obdélníčky lesklého papíru, ale neodlepil je od stěny, jen se podíval, kam směřují šipky. Všechny ukazovaly jedním směrem. Položil ruku na prázdný prostor uprostřed tohoto puzzle nahých těl.

„Směřují sem. Vypadá to, že uprostřed chybí jedna fotka.“

Glichard couvl, aby viděl stěnu vcelku. Zelenáč měl pravdu, prázdné místo ho teď uhodilo do očí. Uprostřed shluku obnažených tělíček jedno dítě chybělo. A vrah je na to chtěl upozornit.

Sharko se zadíval na mouchu, která lezla po obličejí jednoho z těch neznámých capartů. Rapír zabodl své ledové duhovky do jeho očí.

„Do čeho jsme to šlápli?“

5

Tělo odvezli v 5 hodin 12 minut zaměstnanci pohřební služby, jakmile patolog skončil s prvním ohledáním. Mrtvolu v modrém pytlí strčili do zadního prostoru černé dodávky. Všechny přítomné osoby mlčky sledovaly, jak auto mizí v chladné noci končícího podzimu a míří do ústavu soudního lékařství na nábřeží de la Rapée. Nejenže ta žena zemřela za strašlivých okolností, ale její ostatky budou podrobeny dalšímu mučení. Delphine Escremieuová skončí na kousky v pytlí v márnici.

Prohlídka bytu trvala dlouho a byla pečlivá, ale nepřinesla nic zásadního. Místo sloužilo oběti jako ateliér, kde malovala své obrazy s podivnými tématy, nebyl tu telefon, kromě faktur za elektřinu žádné papíry. Nestačila dokončit svůj rozdělaný obraz. Štětce se ještě máčely v terpentýnu. Slovo PAGODA patrně napsala buď ona sama, nebo vrah tubou akrylové barvy, která ležela stranou ostatních.

Serge Amandier za pomoci dvou místních policistů, kteří se sem dostavili jako posila, začal hned brzy ráno klepat na dveře obyvatel obce.

Ve stejnou dobu vyrazila další část týmu na prohlídku pařížského bytu oběti. A konečně telefon na oddělení registru vozidel na pařížské policejní prefektuře potvrdil, že Austin Mini zaparkovaný před kontejnery se státní poznávací značkou 75 patří Delphine Escremieuové.

Sharko už přes dvě hodiny oficiálně vypovídal o včerejších událostech v pátém poschodí šestatřicítky. Alain Glichard měl jako protokolář v podkroví kancelář sám pro sebe. Skutečný luxus.

Franck podepsal výpověď a krátce po poledni vyšel ven, zatímco Philippe Vasquez zrovna nastoupil na grilování. Mladý inspektor byl unavený a napjatý. Probdělá noc a ten jeho strašlivý objev po hodinách sezení v archivu udělaly své. Sotva ušel po chodbě pár kroků, když se na něj vrhl Sylvio Santucci. Korsičan nebyl žádný obr – Sharko ho o pár centimetrů převyšoval –, ale dvaadvacet let u policie, šedivějící vousy zastřižené dohranata a jizva pod pravým okem vzbuzovaly respekt. Přimáčkł ukazovák na hrud' mladého poldy.

„Ty buzerantiku, znamenáš tu úplný hovno! Považuješ se za chytráka, co?“

„Poslyšte, semlelo se to strašně rychle. Bylo to vlastně jen zjišť...“

„Ukrást případ oddělení, který má pohotovost... Já s tebou zametu, ty smrade. Nažereš se průklepáků, až budeš chrchat černě jako horníci v tom tvým posraným kraji. Tady uvidíš, co je to bejt dole.“

Franck snesl jeho pohled bez mrknutí, ani nepohnul rty. Šéf druhého vyšetřovacího týmu ho odstrčil a pokračoval v cestě. Když si mladý policista upravoval košili a snažil se zase nabýt rovnováhu, uvědomil si, že se mu lehce chvějí prsty. Jeho „čín“ už oběhl všechny kanceláře.

Kvůli němu teď vypadali Santucciho chlapi jako pitomci.

Ani se nestačil usadit v kanceláři 514, prostoru o třiceti metrech čtverečních s odpočinkovým koutem, kterou sdílel s celým týmem, tedy kromě Glicharda, a Titi s telefonem v ruce už mu druhou rukou podával hnědou obálku.

„Dal jsem tam fotky těch nahých dětí. Romuald a Florence právě zjistili adresu rodičů z adresáře oběti v bytě v Marais. Počkej na

Flo dole, zastaví se pro tebe. Zajedete tam a řeknete rodičům, co jsme objevili. Koukej a uč se. Pak je v šest odpoledne čeká identifikace těla, jestli toho budou schopni. Ty jdeš každopádně v osm s Rapírem na pitvu. Není to žádná sranda, ale pročistí ti to trubky, musíš si tím projít. Jestli ustojíš dnešek, a bude to jeden z nejdelších dnů, cos kdy zažil, dá se říct, žes prošel křtem. Zůstaneš součástí vyšetřování.“

Šéf na něj nedbale mávl, že už může jít, a vrátil se ke svému telefonnímu hovoru. Franck si vzal bundu a seběhl ze schodů. Ani ho po cestě nenapadlo, aby si vzal něco k jídlu.

Deset minut nato ho Florence Ferriauxová, pětka týmu, naložila do služebního Peugeotu 205. Florence byla droboučká, s hnědými vlasy svázanými do ohonu, a vypadala roztomile. Smůla. Byla první a jediná žena na kriminálce od jejího založení, a tak neuběhl jediný den, aby nemusela snášet pískání a poznámky, většinou oplzlé. Ferriauxová však měla ostré zuby a dokázala kousnout, od tud její přezdívka Pitbull.

„To, co nás čeká, je úplně nejhorší ze všeho,“ prohodila. „Rodičům se zhroutí svět. Ode dneška pro ně nic nebude mít cenu. Chce to silný nervy, abys to jejich zoufalství snesl, Titi ti teda fakt nedal zrovna dárek. Vydržíš to?“

Sharko zíral na cestu a jen přikývl. Při pohledu na tělo málem vyzvracel vnitřnosti, ale co teprve oni? Jejich vlastní dcera!

„No, stejně nemáš na vybranou, je to džob,“ pokračovala, „na to nejsou žádné školy. Viděla jsem, že tě Rapír bere, to je fajn. Někdy je divnej, nikdy nevíš, co si myslí, nebo co vůbec v životě dělá – teda kromě tý makačky u porna –, ale za nepřítele bych ho teda mít nechtěla. Je lepší mít ho na svý straně. Vlastně je dobřej.“

Pokradmu pozorovala svého spolujezdce.

„Jsi tady už skoro měsíc, a ještě ani nevím, jestli máš ženu a děti. Moc jsme toho spolu nenamluvili.“

„Mám snoubenku. Jmenuje se Suzanne.“

„Suzanne... A kde je, ta tvoje Suzanne? A co dělá?“

„Pracuje v lékařské laboratoři kousek od Lille. Zatím ještě bydlí na severu. Neví určitě, jestli se jí chce do Paříže... tak tomu dáváme čas.“

„Jedna rada: ať zůstane, kde je. Tohle město vás sežere. Koukni se na mě, ještě mi není pětatřicet, a už se rozvádím. Stojí to za prd... Říkám, že za to může Paříž, ale může za to i ta naše zasraná robota. A proč jsi vlastně polda ty? A hlavně, proč kriminálka?“

„Rád vyšetřuju.“

„To ti mám věřit? Že jenom proto, že ‚rád vyšetřuješ‘, se hodláš celý dny cpát mrtvolama? To je jako argument dost slabý!“

„Přesto je to pravda. Rád vyšetřuju. Za každou vraždou je muž nebo žena, kteří překročili hranici. A to mě zajímá. To proč...“

Pokrčila rameny.

„Kecy.“

Sharka cynismus jeho kolegyně dráždil, rád by jí dotaz vrátil, ale už hodnou chvíli v něm hlodalo něco jiného.

„Co má za problém ten Serge Amandier? Mám dojem, že nemá moc rád lidi.“

Zaváhala.

„Necháš si to pro sebe a nikdy se o tom nezmíniš, oukej?“

„Spolehni se.“

„Serge nebyl vždycky takovej. Byl to houževnatej policajt, vyřešil velký případy. Říkalo se mu Kokršpaněl, protože byl fantastickéj slídič, a taky proto, že tihle psi mají hnědou skvrnu v hubě.“

„Vtipný...“

„Jestli hledáš uhlazený způsoby, měl jsi jít k baletu. Zkrátka, Serge se s podezřelýma nemazlil, to ti povím, padaly facky. Nebylo to zrovna v lajně, ale fungovalo to. Současně byl sympaťák, takovej velkej plyšák, fakt přitažlivěj chlap. Před tím případem pohřešova-

ných žen byl šéfem našeho týmu, šéfoval i Titimu. Choval se k nám jako táta.“

Sharko přikývl, jako by ji vyzýval, aby pokračovala.

„Ale tímhle případem, tou štvanicí byl úplně posedlej, až mu vybuchl vztah. Obětoval mu noci, víkendy, spal v kanceláři... Dneska chlastá první ligu, zatímco dřív si dal sotva jedno pivo, svý děti už skoro nevidá. Nikdy ho nepovýší. Je totálně v hajzlu.“

Viděla, že provoz je čím dál hustší, a tak připlácla na střechu houkačku.

„A to není všechno... Serge má mnohem mladšího nevlastního bráchu: stejná matka, jinej otec. Asi před dvěma lety ho zmlátili a hodili do kanálu de l'Ourcq vedle Pantinu. Celý to viděl jeden svědek, zavolal policii. Přijela rychlá, přivedli ho k vědomí elektrošoky, ale mozek to slízl, byl dlouho bez kyslíku. Sice je při vědomí, ale nevidí na jedno oko a ochrnul na levou polovinu těla. Teď je na zvláštním oddělení a musí ho krmit lžičkou...“

„To je hrůza. A našli ty, co mu to udělali?“

„Případ má na starosti policie v Bobigny, nikdy viníky nenašli. Podle svědka byli tři nebo čtyři. A všechno kvůli blbý peněženec... Zkurvenej svět.“

Francka to velmi zasáhlo.

„Sergeovi se stýská po starých časech,“ dodala. „Po době, kdy měl velký případy, a po starých metodách. Může se stát, že něco řeší po svém. Překročí pravidla. Varuju tě, nenech se zblbnout nebo zatáhnout do jeho šílených akcí. On už nemá moc co ztratit. Ty ale můžeš ztratit hodně.“

Odmlčela se a Sharko byl také radši zticha. Se svými parťáky ještě nic nezažil a nic o nich nevěděl. Časem bude ještě příležitost, není třeba to uspěchat.

O půlhodinu později dorazili na místo. Catherine a André Escremieuovi bydleli v Chatou, asi deset kilometrů západně od

Paříže, v pěkném originálním cihlovém domě. Florence s obálkou v ruce se zhluboka nadechla těsně předtím, než se ve dveřích objevil ženský obličej.

„Paní Escremieuová...“ začala.

Sharko zůstal mlčky stát, ale matčin řev mu rozdíral srdce. Jednou i on bude mít děti. A bude žít pro ně. Když ho Catherine bušila pěstmi do hrudníku a křičela, až ztrácela dech, že to není možné, že její dcera nemůže být mrtvá, nechal ji. Dokonce ji k sobě přivinul. Bylo to to nejmenší, co pro ni mohl udělat.

6

Dům patřil úspěšným šedesátníkům. V jednom rohu golfový pytel, luxusní nábytek, lovecké trofeje, umělecké předměty... Velkými okny orientovanými na jih bylo vidět na smuteční vrbu, která tříštila nízké paprsky zimního slunce do diamantového deště.

Přesto od tohoto okamžiku ani nejzářivější světlo, ani nejčistší zlaté paprsky nezaženou temnotu, která už navždy uvězní oba lidi, kteří toto místo obývají. Neexistoval žádný recept, žádná kouzelná formule, nic, co by je zbavilo utrpení. To se jim pokusila Florence svými slovy vysvětlit.

Žena zavrávala ve chvíli, kdy inspektorka udala okolnosti, za jakých bylo objeveno tělo, do detailů však nezacházela. Manžel ženu podpíral až do ložnice, kde se Catherine Escremieuová schoulila na postel.

André plakal také, nárazově, jako by se mu v hlavě zapínal a zase vypínal nějaký knoflík. Ramena mu poklesla, zdálo se, že se nedokáže zorientovat ve vlastním domě, Florence ho musela odvést až k pohovce. Byl to muž, který o sebe pečuje: vlasy měl sčesané dozadu, pleť lehce opálenou, bílou košili u krku rozepnutou. Zeptal se, jestli Delphine trpěla, jestli její muka trvala dlouho. Naléhal. Florence mu tedy odpověděla po pravdě.

„Chci, abyste našli toho, kdo jí to udělal,“ vyjel v záchvatu vzteku, do nějž se vkrádalo zoufalství. „Najděte ho a donuťte ho, aby za to platil do konce svých dní.“

Sharko si sedl po pravé straně své kolegyně se zápisníkem v ruce. Měl dělat poznámky.

„Právě sbíráme informace v pařížském bytě vaší dcery. Bude pro nás užitečné všechno, co nám k tomu sdělíte. Můžeme vám položit několik otázek?“

Escremieu přikývl.

„Tak tedy zaprvé, i když jsme si skoro jistí její totožností, přece jen nám pro formální identifikaci nestačí její průkaz. Potřebovali bychom vědět, jestli neměla na těle nějaká zvláštní znamení: mateřské znamínko, pihu, tetování...“

Na chvíli se v místnosti rozhostilo ticho. Mužovy zúžené zornice se ztrácely v plamenech z krbu.

„Ne, ne. Vlastně... já nevím. Předpokládám, že budu muset jít do márnice a dceru identifikovat, že? Trochu vím, jak to probíhá, pracoval jsem v nemocnici.“

„To by nám pomohlo, ale musím vás upozornit, že tělo je velmi poškozené. Už je to několik dní, co...“

„Vydržím to.“

„Výborně. Delphine byla vaše jediné dítě?“

„Ano.“

„Asi jste si s ní s manželkou byli hodně blízcí.“

„Bývali jsme. V posledních letech jsme se moc nestýkali...“

„Z jakého důvodu?“

„Stará historie, naše ega jsou příliš silná na to, aby se to urovnalo... Dělalí jsme všechno pro ni, pro její budoucnost...“

Další ticho přerušilo jeho svěřování. Florence se přizpůsobila jeho rytmu, povzbuzovala ho jen pomalým pokyvováním hlavy.

„Neměla zájem o medicínu, ale mohla se stát advokátkou jako má žena. Měla na to... Přesto odešla z fakulty kvůli malování. Vybrala si nelehký bohémský život. Tehdy se jí nevedlo dobře, a naši finanční pomoc odmítala... Malovala na ulici, prodávala své ob-

razy, kde se dalo, spala bůhví kde... A pak se z toho dostala. Dnes vystavuje, je docela známá, daří se jí dobře..."

Upřeně se zadíval na své ruce, které mu bezvládně visely mezi nohama. Určitě si právě uvědomil, že mluví v přítomném čase. Z ložnice na konci chodby sem doléhalo matčino vzlykání.

„Kdy jste ji viděli naposledy?“

„Myslím, že někdy před létem. Občas jsme se scházeli, tak dvakrát třikrát do roka. Spíš ze zdvořilosti. Jinak nám nevolala, ani my jí. Delphine nebyla příliš založená na pěstování mezilidských vztahů. Byla originální, velmi samotářská. Můj Bože..."

Znovu se zazdil do mlčení. Sharko věděl, co se stane: rodiče si to budou klást za vinu, budou si vyčítat, že u ní nebyli, že ji neuměli ochránit.

„Zjistili jsme, že se vaše dcera narodila ve Finistère,“ prohodila Florence, aby znovu rozproudila hovor.

„No ano. Už je to dávno, žili jsme u Brestu. V té době jsem dostal nabídku, abych pracoval v Cochinově nemocnici v Paříži. Přijal jsem. Moje žena našla dobré místo v advokátní kanceláři v 16. obvodu. Už přes dvacet let bydlíme v Île-de-France.“

Florence vždycky chvilku počkala, než položila další otázku.

„Také jsme si všimli, že Delphine nemá snubní prsten. Měla nějakého přítele?“

„O tom nic nevím. Pokud ano, s námi o něm nikdy nemluvila. Už jsem vám řekl, stýkali jsme se velmi málo.“

„Žádné děti?“

„Ne.“

„Říká vám něco jméno Philippe Vasquez?“

„Vůbec nic. Kdo je to?“

Florence mu to vysvětlila: dopis, *Květy zla*, uhodnuté křestní jméno. Nechápal o nic víc než oni. Florence znovu nadhodila obydlí v Saint-Forget. André Escremieu jí vysvětlil, že to bylo místo,

kde Delphine tvořila, že se tam uzavírala na dlouhé týdny před vernisážemi svých výstav a jinými akcemi. Podle otce znala spoustu lidí.

„Viděli jsme nějaké její obrazy,“ zasáhl do řeči Sharko. „Jsou velmi temné, rozervané, zmučené. Měla velmi zvláštní vkus...“

Franckovi se moc nelíbil blahosklonný pohled, který k němu Escremieu vyslal.

„Nosíte koženou leteckou bundu, máte zmačkanou bílou košili a flanelové kalhoty. Určitě se nenecháte zabít kvůli svému evidentně špatnému vkusu. Co tím naznačujete? Že moje dcera může sama za to, co se jí stalo?“

„Uklidněme se,“ tlumila situaci Florence a znovu se chápala kontroly nad hovorem. „Pokud chceme zatknout vraha vaší dcery, musíme vědět, jaká Delphine byla, s kým se stýkala, musíme mít přístup ke všem jejím tajemstvím. Vrah věděl, kde ji najde. Do jejího bytu nevníkl násilím, a ještě záhadnějším způsobem odtamtud zmizel. Věděl, že ho tam nikdo nevyruší, při páchání zločinu podle všeho nijak nespěchal. Působil jí bolest, chápete? Možná to nemá žádný vztah ke vkusu vaší dcery, ale možná ano. Takže se prosím nehněvejte, když vám můj kolega položí otázku trošku... nepřijemnou.“

André Escremieu se Sharkovi pokynem hlavy omluvil. Hned zmírnil tón.

„Byl to jen její způsob malování, to je celé,“ řekl.

Inspektorka se ho zeptala:

„Nevíte, jestli měla vaše dcera pocit, že ji někdo sleduje? Nevypadala neklidně, neměla třeba z něčeho strach?“

Bezmocně pokrčil rameny.

„Nemáte tušení, jestli jí třeba někdo chtěl ublížit?“

„Ne.“

„Připomíná vám něco slovo ‚pagoda‘?“

„Ne, nic mi to neříká. Je mi líto...“

Florence usoudila, že je dost silný na to, aby mohla trochu přitlačit. Může pro ně být užitečné všechno, co tady vyštourá teď, dřív než Rapír oficiálně vyslechne jej i jeho manželku v šestatřicítce. Vzala hnědou obálku a otevřela ji.

„Zaujala nás série dvaadvaceti černobílých fotografií přilepených na stěně nad její postelí. Předpokládáme, že je tam nechal vrah, jako by nám chtěl něco vzkázat, jako by nám chtěl poskytnout nějakou indicii, ale ještě nevíme jakou. Na snímcích jsou nahé děti, které si zakrývají pohlaví...“

Escremieuovo tenké šedivé obočí se udiveně zvedlo.

„Nahé děti?“

„Ano. A zjevně tam jeden snímek chybí,“ upřesnila to inspektorka a podala mu balíček. „Jsou to jen kopie, ale poznáte některý z těch obličejů?“

Otec si dal načas s prohlížením, potom lítostivě zavrtěl hlavou a vrátil obálku Florence.

„Ne. Vůbec nic mi to neříká. To je ohavnost, má dcera nemá s něčím takovým nic společného. Co má tohle všechno znamenat?“

Florence mu ještě položila několik otázek, pak se policisté konečně zvedli. Dali si s rodiči oběti schůzku za dvě hodiny před ústavem soudního lékařství a vysvětlili, co se bude dít: nedostanou tělo své dcery dřív než za týden, v následujících dnech budou očekáváni na nábřeží Zlatníků číslo 36... Procedura klasická a současně chmurná, jako by jejich neštěstí už takhle nebylo dost velké. Cena, kterou musí zaplatit, aby měli naději, že se jednoho dne dozví pravdu.

7

„Řekni mi nějaké mužské jméno,“ požádal Franck. „Teď hned. Bez přemýšlení.“

Florence kouřila gitanku, seděla na schodech před jedním ze vchodů pro veřejnost obří budovy z červených cihel číslo 2 na náměstí Mazas ve 12. obvodu. Ze svého místa pozorovala reflektory aut na mostě d'Austerlitz a černé stíny nákladních člunů na Seině. Sharko se snažil zaměstnávat mozek, aby nemusel myslet na pitvu, která ho čekala.

„François. Jako náš drahý prezident.“

Franck jí podal zápisník. Nahoru napsal asi deset křestních jmen, mezi nimi Patrick, Philippe, Jean, Pascal, Michel. Tázavě zvedla k parťákovi oči.

„Nemám zrovna náladu na hádanky.“

„Poznamenal jsem tu nejrozšířenější křestní jména. Přesto ani jedno z nich neodpovídá tvé odpovědi. Tak si představ: kdybych napsal jen jedno, navíc neobvyklé, třeba Victor. Jaká existuje pravděpodobnost, že odpovíš Victor?“

Pokrčila rameny.

„Zjevně skoro nulová.“

„Přesně tak. A s Delphine je to totéž. Navzdory tomu napíšu na stroji dva dopisy, připojím nový exemplář *Květů zla* – který ještě nikdy nikdo neměl v ruce, což je vidět –, přilepím dvě známky a v sobotu tu knihu odnesu na poštu. Zabere mi to čas, energii, stojí

mě to peníze. Ale jsem si jistý, že Philippa Vasqueze, na něhož jsem se zaměřil, napadne křestní jméno napsané ve čtrnáctém verši na 122. straně té knihy, křestní jméno, které má i naše oběť.“

„To neříkej. Tím si nemůžeš být jistý.“

„A přesto se to přesně takhle stalo. Napadlo ho jméno Delphine, otevřel knihu podle instrukcí a přečetl si odpovídající verš. A *bum!* Delphine.“

„Sám vidíš, jaká je to pitomost. Vasquez nás normálně tahá za fusekli. Nemohlo se to stát tak, jak to popsal, dělá si z nás srandu.“

Zadívala se na rudě zářící koneček cigarety.

„Měli jsme jednou případ ženy, která pomalu trávila svého syna, aby ho ošetřovali v nemocnici, a ona tak přitáhla pozornost na sebe,“ pronesla. „Říká se tomu Münchhausenův syndrom, nebo tak nějak. Doktorům trvalo týdny, než pochopili, že sama pomaloučku zabíjí vlastní dítě. Nejhorší na tom je, že ho nade všechno milovala. Možná nám ten Vasquez předvádí taky nějakýho toho Münchhausena, jenže v trochu kýčovitější verzi...“

„Myslím, že mluví pravdu, viděl jsem, v jakém stavu k nám dorazil.“

„Mezi tím, co si myslíš, a tím, co je pravda... V týhle profesi zažiješ všechno, víš? A dojde ti, že nikomu nemůžeš slepě věřit. Věřit někomu není jen tak.“

Franck krátce přikývl. Jeho přesvědčením to ale neotřásl.

„To všechno se přece nemohlo stát čirou náhodou. Vrah dobře věděl, co tohle odhalení rozpoutá, byl si jistý tím, co dělá. Kdyby Vasqueze nenapadlo správné jméno, patrně by se nevydal do Marais a my bychom neobjevili tělo. Teda aspoň ne tak rychle. Tyhle na sebe navazující události byly součástí velmi pečlivě promyšleného plánu. Měly nás dovést k mrtvole.“

Florence se zvedla a patou svých cihlově červených martensek zašlápla nedopalek cigarety.

„Jakou máš teda teorii? A nevykládej mi tu o hypnóze nebo o nějaký podobný ptákovině. Nemůžeš někoho donutit, aby myslel na něco tak náhodného, jako je křestní jméno zmíněný na tý a tý stránce knížky básníků!“

„Když jsem byl kluk, byl můj otec blázen do sázek na dostihy a každou neděli sázel na první tři koně.“

„Sharko, já nemám...“

„Poslouchej mě. Neměli jsme moc peněz, ale tahle trojsázka byla jeho koníček, a to si nehraju se slovy.“

„Ale jo, hraješ.“

„Jednou za rok mě vodil na dostihovou dráhu v Lille. Býval to takový náš velký výlet. A tam mi taky vyprávěl příběh žokeje, který měl jet toho dne v dostihu, kdyby ovšem před čtrnácti dny neumřel.“

„Sharko...“

„Nech mě to doříct, jen minutu. Ten žokej měl nejpitomější nehodu, jakou si umíš představit. Procházel se po městě. Po nárazu větru se urvala traverza z lešení těžká přes dvacet kilo, dopadla mu na hlavu a zabila ho. Když mu záchranáři prohledávali kapsy, aby zjistili jeho totožnost, našli kus papíru, na němž bylo napsáno jeho rukou: ‚Umřu dnes, 3. června 1971 na nehodu. Vyřidte mé ženě a mému synovi, že je mám rád.‘ Bylo to přesné datum jeho smrti. Třetí červen 1971.“

Florence chvilku uvažovala.

„To není možný.“

„Říkáš, že to není možné, protože bereš v úvahu jenom konečnou fázi – papír v kapse se správným datem –, ale ne to, co bylo na začátku. Nevidíš žokeje, který to píše. Když toho rána psal svůj vzkaz, nemohl vědět, že umře. Ta nehoda se nedala předvídat: náraz větru, utržená traverza...“

„Pořád ještě nechápu.“

„Přesto je vysvětlení naprosto jednoduché a vrcholně racionální.“

„Vymáčkní se už, do prdele!“

Franck se usmál, bavila ho netrpělivost jeho kolegyně, ale vtom mu úsměv zmizel z tváře. Bradou ukázal ke schodům. Přicházeli rodiče oběti. Drželi se za ruce a šli těžkým krokem, jako by jim v pohybu vpřed bránila nějaká síla. Florence zpražila Sharka temným pohledem a šla jim naproti. Společně vstoupili do ústavu soudního lékařství; byl tu klid, který kontrastoval s ruchem města. Na kůži se jim přilepil pach smrti. Matka měla stále sklopenou hlavu a bez ustání si osušovala koneček nosu kapesníkem.

Márníční zřízenec je doprovodil k boxu oddělenému od malé, úplně bílé místnosti s oknem metr krát dva. Na druhé straně stála nosítka na kolečkách, na něž dopadalo syrové zářivkové světlo.

Při pouhém pohledu na zelený potah zakrývající dceřinu postavu se Catherine Escremieuvová rozvzlykala. Manžel ji k sobě přitiskl. Franckovi to celé připadalo ohavné, to místo bylo tak neosobní. Zuřil, že tady neužitečně stojí, zatímco původce té hrůzy se klidně někde potuluje.

Zřízenec se postavil k nosítkům a čekal na pokyn. Florence se ujistila, že jsou rodiče připraveni, a dala zřízenci znamení, ten zvedl příkrývku a složil ji na ramena mrtvého těla. Pohřebáci se pokusili upravit zpustošenou tvář, jak nejlíp to šlo, ale nenalíčili ji, ani se nedotkli lebeční struktury, protože to bylo ještě před pitvou.

Matka se rozklepala, přistoupila k oknu a opřela se o něj čelem, jako by ho chtěla prorazit; výraz jejího manžela vyzařoval čirý úžas a nepochopení. Jako by náhle čelil naprosto nelogické situaci. Mezitím co jeho žena plakala a smála se současně, pronesl dutým hlasem:

„To není Delphine. To není naše dcera.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **1991**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.